

A kis gömböc

*H*ol volt, hol nem volt, hetedhét országon túl, ahol a kis kurta farkú malac túr, volt egyszer egy szegény ember, annak felesége és három leánya. Egyebük sem volt a világon, mint egy kicsi malacuk, no, hanem azt dajkálták is ám! Jó kövérre meghizlalták, hogy majd kirepedt. No, hogy kárba ne menjen a malacuk, leölték, megperzselték, szalonnáját, húsát, kolbászát a füstre tették, s a télen át szép lassacskán meg is ették. Tavasszal a malacból nem volt egyéb, csak a kis gömböc. Mondja egyszer a szegény asszony az idősebb leányának:

- Eredj, leányom, menj fel a padlásra, s hozd le a kis gömböcöt.

Fölmegy a leány, le akarja venni a gömböcöt, de ahogy hozzányúlt, csak megszólal a gömböc:

- Mit akarsz, hé, meg akarsz enni? Majd megeszlek én! - S azzal hamm, bekapta!

A szegény asszony nem tudta elgondolni, hogy hol marad olyan sokáig a lánya, küldi a középsőt, menjen nénje után, hozzák már azt a gömböcöt. Fölmegy a leány, de ez is éppen úgy járt, mint a nénje: a kis gömböc - hamm! - bekapta. Hej, mérgeződött a szegény asszony! Hogy ő még ilyen nem látott, hogy ilyen sokáig odamaradjanak a miatt a haszontalan kis gömböc miatt.

- Eredj, leányom - mondja a legkisebb leánynak -, szólj a nénéidnek, hogy hozzák már a gömböcöt, mert a sarkukat hátrafordítom.

Fölmegy a kisleány nagy sebesen, de a kis gömböc őt is bekapta.

- Na megálljatok - mondja a szegény asszony -, majd lehozlak én titeket gömböcöstül, mindenestül. Fölszaladt a létrán nagy haraggal, no de ha fölszaladt, ott is maradt, a kis gömböc őt is - hamm! - bekapta.

Jó haza a szegény ember, hát nincs se asszony, se vacsora. Keresi, kiabálja: "Hé, asszony, hé, hol vagy, merre lettél?!" Kiabálta a leányait, hírük-poruk sem volt. Benézett az ágy alá, a kályha mögé, fölkajtatott minden zeget-zugot, nem voltak sehol. Aztán felment a padlásra, hátha ott vannak. Ott meglátja a kis gömböcöt.

Gondolja magában, majd segít magán, levágja a kis gömböcöt, s lesz vacsora, ha nincs itthon az asszony. De ahogy odament, a kis gömböc mérgesen rákiáltott:

- Mit, te is meg akarsz enni? Abból nem lesz semmi! - S hamm! - bekapta a szegény embert is.

No, hát az isten csudája volt eddig is, hogy a kis gömböc le nem szakadott; négyet még csak elbírt valahogy, de mikor a szegény embert is bekapta, puff, leszakadt s leesett. Aztán elkezdett gurulni, legurult a létrán, ki az udvarra, az udvarból ki az utcára, ottan utolért egy sereg kapás embert s asszonyt, s azokat

is bekapta; továbbgurult, ki az országútra, ott szembejött vele egy regiment katona, azt is bekapta. Még ez sem volt elég a telhetetlen gömböcnek. Gurult tovább, s az út szélén bekapott egy kondásfiút, aki éppen javában ette a paprikás szalonnát. No, hanem a kondásfiúval megjárta. Egy jó hegyes, fanyelű bicska volt a kondásfiúnál, s amikor éppen bekapta, a kés megakadott a szájában, végighasította. Egymás után ömlöttek ki a katonák, a kapás emberek, a szegény ember s a felesége meg a három leánya. Aztán futott mindenki, amerre látott. Ott hagyták az árok szélén a kirepedt kis gömböcöt. Ha a kis gömböc ki nem repedt volna, az én mesém is tovább tartott volna.